

θατό του και ρίχθηκε για να τους αγκαλιάσει, να τους σηκώσει να τους πη:

—Μην κλαίτε, μη Πηνελόπη και παιδιά μου, μή, δέν είμαι εγώ πεθαμένος. Έγώ είμαι ζωντανός.

Μά πρόφθασα και τόν έκράτησα.

—Βρέ κακομοίρη, του ψιθύρισα στ' αὐτί, δέν σκέπτεσαι λιγάκι, πώς ἄν σέ δοῦνε οἱ δικοί σου, ἔτσι, ὅπως εἶσαι, ἀξάφνα και χωρίς να εἶνε προειδοποιημένοι, μποροῦν να τρελλαθοῦν, μποροῦν να πάθουν;... Στάσου να τοὺς προετοιμάσω, λίγο. Ἦσυχασε μιὰ στιγμή κι' ἄκουγε τί σοὺ λένε.

Μὲ ἄκουσε και στάθηκε. Ἐβγαλε τὸ καπέλλο του και αὐτὸς και ἄκουγε τὸν λόγο, πὸν τοῦβγαζε ὁ ἐνοικιαστής του.

«...Ἦσουν, Εὐθύμιο, τὸ ὑπόδειγμα τοῦ ἐναρέτου συζύγου, τὸ ὑπόδειγμα ἐνὸς πατέρα φιλοστόργου. Ἦσουν ὁ εὐγενὴς φίλος, ὁ δυσεῦρητος σύντροφος, ὁ ἀριστοκρατικώτερος και λεπτότερος τῶν σπιτονοκοκυρέων. Ἐάν ἡ κοινωνία ἀπετελεῖτο ἀπὸ οἰκοδεσπότης, ὅπως σὺ, δέν θὰ ἦτο κοινωνία λύκων, ζητούντων να κατασπαράξουν τοὺς ἐνοικιαστὰς των, ἀλλὰ κοινωνία ἀγγέλων, πὸν μεταβάλλουν τὴν οἰκίαν των εἰς οὐρανὸν ἐπίγειον... Λευκὸς και ὑπερήφανος, Εὐθύμιο, δύνασαι να παρουσιασθῆς ἐνώπιον τοῦ Πλάστου σου και ν' ἀπαιτήσης — τονίζω τὴν λέξιν — ν' ἀπαίτησης παρ' αὐτοῦ, ὅπως τὰ τέκνα σου και ἡ οἰκογένειά σου, κληρονομήσουν τὰ ἴδια σου αἰσθηματα, ἴνα ἡ πάντοτε ἐπ' αὐτῶν, τοῦ οὐρανοῦ ἡ καλωσύνη και τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία, ὅπως ἦτο ἐπὶ σέ, ἀλησμόνητε και ἀείμνηστε ἀδελφὲ ἡμῶν Εὐθύμιο...»

Ἐνας δυνατὸς λυγμὸς διέκοψε τὸν ρήτορα πὸν βγήκε ἀπὸ δίπλα μου... Ἐγύρισα να ἰδῶ και εἶδα τὸν κύρ-Θύμιο να κλαίη γοερά, σὰν βόδι, ὅπου μουκανίζει.

Ἡ συγκίνησίς του ἦτανε μεγάλη, ἦταν ἀπερίγραπτος. Καὶ ὡς να τὸν πιάσω και να τὸν συγκρατήσω, ἐκεῖνος με μιὰ ὀρμὴ μεγάλη πὸν με ξάφνιασε, ρίχεται στὸ πλῆθος, διασχίζει τὸν κόσμον τὸν πυκνὸν, σὰν μιὰ ἀστραπή και ἀγκαλιάζει τὸν ἀγορεύοντα ἐνοικιαστή, φωνάζοντάς του και φιλώντας τον:

—Εὐχαριστῶ ! Εὐχαριστῶ ! Εὐχαριστῶ πολὺ... Ὠραῖα μου τᾶπες!

Ἄχ, Θεέ μου, και τί ἔγινε και τί ἔγινε!...

Ἡ γυναῖκα του ἡ Πηνελόπη, λιποθύμησε, τὸ κορίτσι του, ἄρχισαν να τρέχουν και να φωνάζουν σὰν τρελλά, ὁ κόσμος ἔφευγε, σὰν κυπάδι προβάτων πὸν ξαφνιαζεται και σκορπίζεται φωνάζοντας και σταυροκοπούμενος, οἱ παπάδες ἔχασαν τὰ καμηλαύχια και τὰ ράσα τους, τὰ στεφάνια, μπερδεύοντουσαν μέσα στὸν κόσμον, τὰ ποδάρια και ὄλοι οἱ παρευρισκόμενοι γενικῶς, ἀναστατώθηκαν.

Εἶδα και ἔπαθα ὡς να τοὺς μαζέψω πάλι και να τοὺς πῶ, και να τοὺς ἐξηγήσω τί συνέβη και πὸν ὁ μακαρίτης ὁ Εὐθύμιος δέν ἦτανε βρυκόλακος, οὔτε καν ἦταν μακαρίτης...

Σὰν πείσθηκαν ὄλοι και σὰν θεβαιώθηκαν, ἄλλη σκηνὴ ἔλαθε χώραν τότε, ἀπάνω στὸν τάφον, τοῦ σπιτονοκοκυρή μας. Ἡ γυναῖκα του και τὰ παιδιά του τὸν ἀγκάλιασαν και δέν χόρταιναν να τὸν φιλοῦνε και να τὸν καταβρέχουν με δάκρυα χαρᾶς, οἱ νοικαρέοι κι' οἱ γειτόνοι κλαίγανε και φώναζαν... «Ζήτω», οἱ συγγενεῖς δακρῦζανε κι' ἐκεῖνοι μὰ ὄχι ἀπὸ λύπη πειὰ.

—Βρέ παιδιά, φώναξε τότε κάποιος, μιὰ πὸν ἦρθαμε ἐδῶ για να ἀποχαιρήσουμε για τελευταία φορὰ τὸν ἀγαπητὸ μας φίλον, τὸν Εὐθύμιο και μιὰ πὸν ἔγινε τὸ θαῦμα, να τὸν δοῦμε να βγαίνει ζωντανὸς ἀπ' τὸν τάφον του, δέν πᾶμε να γλεντήσουμε τὸ θαῦμα, ὄλοι καθὼς εἴμαστε μαζί;

—Μπράβο! Μπράβο, καλὴ ἰδέα, εἶπαν ὄλοι.

—Ναί, ἀλλὰ πὸν; εἶπε τότε ἕνας ἄλλος. Πὸν; Ἐνεκεν τοῦ κινήματος, ἀπαγορεύονται τὰ γλέντια, πειὰ στὰ κέντρα.

—Στὸ σπιτί μου, εἶπεν ὁ Εὐθύμιος και μ' ἔξοδα δικὰ μου.

Και ὄλοι, καθὼς ἤμασταν, παπάδες, νεκροθάφτες, γειτόνοι, νοικαρέοι, φίλοι, συγγενεῖς, φανάρια και ἔξαπτέρυγα μπήκαμε πάλι στ' αὐτοκίνητα, περάσαμε ἀπὸ ἕνα οἰνομαγειρεῖον και πήραμε μπουκάλες με οὖζο και νταμουζάνες με κρασί, πήραμε ψιτὰ, τυριά, τεντζερέδες με μακαρονάδες, σαρώσαμε ὅτι θρήκαμε και πήγαμε στὸ σπιτί πὸν ἀπ' τὸν ξαφνιασμό μου, και ἀπὸ τὴν θιασύνη μου τὸ εἶχα ἀφήσει ἀνοιχτό. Κλειδώσαμε τίς πόρτες και τὸ στρώσαμε σ' ἕνα γλέντι, μὰ ἕνα γλέντι πὸν πρώτη φορὰ, στὴ ζωὴ μου, τόκανα.

—Τὸ γλέντι τὴς παρηγοριᾶς.

Τὸ γούστο εἶχε, πὸν στὸν δρόμον, ἀπὸ τίς φωνὲς τὴς χαρᾶς και τίς λαχῆς, εἰπᾶστηκε ἡ ἀστυνομία και ἦρθε να μᾶς πιάση.

—Κύριοι, ἀπαγορεύονται ἡ διαδηλώσεις.

—Τί διαδηλώσεις, ἀδερφέ, πὸν κάνουμε... κηδεῖα. Και τοὺς δειξαμε τὴν μαυροφορεμένη χήρα και τίς νταμουζάνες πὸν ἤσανε στὴ νεκροφόρα.

Τότε ἐυμήθηκε και κάποιος πὸν εἶνε θράδου τὴς Τυρινῆς Ἄ-

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ἐνας ἀνεργὸς τὴς ἀγγλικῆς πόλεως Μινιλομποράου ἀπαφᾶσισε τελευταίως να γεμίση με φρέσκα πούπουλα τὸ μαξιλάρι του τὸ ὅποιον χρησιμοποιοῦσε ἐπὶ τρία χρόνια.

—Φαντασθῆτε ὅμως τὴν χαρὰ του, ὅταν ἀνάμεσα στὰ πούπουλα ἀνακάλυψε χαρτονομίσματα και ὁμολογίες ἀξίας 480 λιρών!

—Τὸν μικρὸ αὐτὸ θησαυρὸ τὸν εἶχε κρύψει ἐκεῖ ἡ μακαρίτισσα ἡ γυναῖκα του, ἡ ὁποία εἶχε πεθάνει πρὸ τριῶν ἐτῶν, κατόπιν ἐνὸς αὐτοκινήσιου δυστυχήματος.

—Οἱ νεαροὶ ἰθαγενεῖς τὴς Ἰαπωνασίας, ξυρίζονται δίχως να μεταχειρίζονται ξυράφια και λάμες.

—Χρησιμοποιοῦν ἀπλοῦστατα μερικὲς τιμπίδες, καμωμένες ἀπὸ κλωνάρια «μπαμποῦ» με τὴν βοήθεια τῶν ὁποίων ξεριζώνουν μιὰ-μιὰ τίς τρίχες τοῦ προσώπου των!...

—Τὰ δυὸ τελευταία χρόνια παρετηρήθη τέτοια ξηρασία στὸ Τράνσβααλ, ὡστε στὰ λιμνάζοντα νερά τὴς κοντινῆς ζούγκλας να πίνουν νερὸ μαζί λιοντάρια, σκύλοι και ἄλογα, δίχως τὸν παραμικρὸ φόβο.

—Ἐνας νεαρὸς ἱεροκῆρυξ, ἡλικίας πέντε μόλις χρόνων ἴδρυσε τελευταίως μιὰ εὐαγγελικὴ σχολὴ στὸ Λὸς-Ἄντζελες, στήν ὁποία κηρύττει τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ.

—Ὁ νεαρὸς ἱεροκῆρυξ κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὸν ἄμβωνα, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν παιδαγωγὸ του.

—Οἱ θρησκευτικοὶ λόγοι του εἶνε κυρίως παραινετικοί.

—Δηλαδὴ συμβουλεύει τοὺς πιστοὺς ν' ἀποφεύγουν τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, τὸ κάπνισμα και τὸν χορὸ.

—Ἐνας βιομήχανος ἀπὸ τὸ Μπριστόλ, ἀσφαλίστηκε τελευταίως... ἀπὸ τοὺς φίλους του με μιὰ ἀσφάλεια ζωῆς, για 50,000 λίρες.

Ἡ ἐν λόγω ἀσφάλεια ὅμως ἰσχύει μιὰ ὥρα μόνον πρὸ και μετὰ ἀπὸ κάθε γεῦμα του.

—Τὴν περίεργη αὐτὴ ἀσφάλεια τὴν προσέφεραν... ὡς δῶρον στὸν βιομήχανον μερικοὶ φίλοι του, οἱ ὅποιοι τρόμαξαν ἀπὸ τὴν ποσότητα τῶν τροφῶν πούτρωγε στήν καθισία του.

—Τὸ ἀσφαλιστικὸ συμβόλαιον τοῦ Ἄγγλου Γαργαντοῦα τὸ ὑπογράφουν 944 ἔγγυηταί.

—Οἱ Μωαμεθανοὶ και οἱ Ἑβραῖοι συνηθίζουν ἀκόμα να ὀρκίζονται οἱ μὲν πρῶτοι στήν γενειάδα τοῦ Προφήτου Μωάμεθ, οἱ δὲ δεῦτεροι στήν ἐξ ἴσου παροιμιώδη γενειάδα τοῦ Ἄαρῶν.

—Ἐνας γαιοκτήμων στήν γερμανικὴ πόλι Τρέμπνιτς, ὀνομαζόμενος Αὐγουστος Σουσκράοντ, ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει ἐκγυμνάσει μιὰ ὀμάδα χρυσόψαρων κατὰ τὸν πιὸ ἐκπληκτικὸ τρόπο.

—Μὲ τὴν πρώτη πιστολιά πὸν θὰ ρίξη ὁ Σουσκράοντ, τὰ γυμνασμένα χρυσόψαρα τρέχουν και καταβροχθίζουν τὴν τροφή τους, ἡ ὁποία

βρίσκεται μέσα σὲ κουτιά ἀπὸ σπύρτα πὸν ἐπιπλέουν στήν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.

ποκρηᾶς, κι' ἀποφασίσαμε να γίνουμε και μασκαράδες. Φορέσαμε ὅτι βρήκε ὁ καθένας μας, και χορέψαμε ὡς τὸ πρῶτον, μὴ ξεχνῶντας και τὸν ἀποκρηᾶτικο χορὸ τοῦ πιπεριοῦ:

Πὸν τὸ τρίβουν τὸ πλερί
τοῦ διαβόλου οἱ καλογέροι.

Μὲ τὴ μῦτη τους τὸ τρίβουν
με τὴ ράχη τους τ' ἀπλώνουν...

Κ' εἶπαμε, κ' εἶπαμε τ' ἀποκρηᾶτικά.

Τούτ' ἡ γῆ πὸν τὴ πατοῦμε
ὄλοι μέσα θὲ να μποῦμε...

—Μόνον ἐγὼ βγήκα ἔξω, εἶπεν ὁ Εὐθύμιος. Ἡ ἀποκρηᾶ αὐτὴ, θὰ ἦτανε ἡ μόνη ἀποκρηᾶ, πὸν γιορτάστηκε στήν Ἑλλάδα πέρυσι.

Τελείωσε ὁ φίλος μου.

—Και ὁ ἄγνωστος νεκρὸς τί ἔγινε; ρώτησα.

—Ἐμεινε ἐκεῖ, στὸν τάφον ἀπὸ ἔξω, περιμένοντας τοὺς νεκροθάφτες του να πᾶνε τὴν ἄλλη ἡμέρα να τὸν θάψουν. Βλέπετε, μεταμφιεσμένος ὁ... Εὐθύμιος, δέν μποροῦσε, Καθαρὴ Βδομάδα να πάη στὸν ἄλλον Κόσμον...

